

Anni
mundi.

5692.

Anni
Christi.

1605.

quo Terralium intactum, & hanc mortem præcipitaram magno redemptam optauerint.

9. Aprilis articuli induciarum ad 12. annos factarum inter Philippum 3. Hispaniarum Regem, Albertum, Isabellam Claram Eugeniæ Archiduces, & ordines confœderatos totius Belgij, Antuerpiæ conclusi fuerunt, & subscripti per Commissarios ab iisdem Principibus & ordinibus deputatos.

Pacem igitur tandem vniuerso Christiano orbi Christus hoc anno dedit. Quod toto superiore sæculo non contigerat. Nam inter Rodolphum 2. Imperatorem, & Solimanum Achmætæ induciæ durant. Gallia omnis in pace degit, Flandria, Germania, Anglia, Scotia, Italia, Hispania, & aliæ quotquot sunt Christianorum Prouinciæ. Quod singulare in populum suum Dei beneficium, diuturnum vt esse velit, ex animo precor.

1609. Speramus porrò & optamus Deum omnipotentem nobis futurum propitiū, suam iampridem inflammatam iram auersurum, corda filiorum ad patres conuersurum, animos impiorum per hæresim, & atheismi deuia errantium spiritu sancto suo illustraturum, vt terra sit vnius oris & labij ipse vnus agnoscat, colatur, celebretur in vna Ecclesia, qui solus est in sæcula benedictus. Amen.

FINIS.

RATIO, CVR PER PONTIFICES ROMANOS

deducta sit Chronographia.

Irenæus lib. 3. cap. 3.

Maximæ & antiquissimæ & omnibus cognitæ, à gloriosissimis duobus Apostolis Petro & Paulo Romæ fundatæ & constitutæ Ecclesiæ fidem per successiones Episcoporum peruenientem vsque ad nos indicantes confundimus omnes eos qui quoquo modo, vel per *φιλαυριαν* malam, vel vanam gloriam, vel cæcitatem, & prauam sententiam, aliud, quàm oporteat, colligunt. Ad hanc enim Ecclesiam propter potentiorem potentialitatem, necesse est omnem conuenire Ecclesiam, hoc est eos qui sunt vndique fideles, in qua semper ab his, qui sunt vndique, conseruata est ea, quæ est ab Apostolis, traditio. Fundantes igitur & instruentes Beati Apostoli Ecclesiam, eius administrandæ episcopatum Lino tradiderunt. Succedit ei Anacletus, post eum tertio ab Apostolis loco episcopatum sortitur Clemens, &c. vsque ad Eleutherium, sub cuius, *inquit*, ordinatione & successione veritatis traditio & prædicatio peruenit vsque ad nos.

Tertullianus lib. de Præscriptionibus aduersus hæreticos.

Cupio ostendant mihi ex qua auctoritate prodierint, edant origines Ecclesiarum suarum, euoluant ordinem Episcoporum suorum, ita per successiones ab initio decurrentem, vt primus ille episcopus aliquem ex Apostolis, vel Apostolicis viris, qui tamen cum Apostolis perseuerauerit, habuerit auctorem & antecessorem: hoc enim modo Ecclesiæ Apostolicæ census suos deferunt: sicut Smyrnæorum Ecclesia Polycarpum à Ioanne collocatum refert, sicut Romanorum Clementem à Petro ordinatum edit, &c. Constringant aliquid tale hæretici.

Augustinus contra epistolam Manichæi funda. cap. 4. Et de utilitate credendi ad Honoratum cap. 17.

Multa sunt alia, quæ in eius (Ecclesiæ) gremio me iustissimè teneant, tenet consensus populorum atque gètium, tenet auctoritas miraculis inchoata, spe nutrita, charitate aucta, vetustate firmata. Tenet ab ipsa Sede Apostoli Petri, cui pascendas oues suas post resurrectionem Dominus commendauit, vsque ad præsentem Episcopatum successio sacerdotum. Tenet postremò ipsum catholicæ nomen, &c.

Idem in Psalmo contra partem Donati tomo 7.

Numerare sacerdotes, vel ab ipsa sede Petri, & in ordine illo patrum quis cui successit videte, ipsa est Petra quam non vincunt superbæ inferorum portæ.

Idem in lib. Quæst. veteris & noui Test. cap. 110.

Ordinem ab Apostolo Petro cœptum, & vsque ad hoc tempus per traducem succedentium Episcoporum seruatam perturbant, ordinem sibi sine origine vindicantes, corpus sine capite.

Idem

Idem & Fortunatus & Alipius episcopi epist. 165.

Si ordo Episcoporum sibi succedentium considerandus est, quanto certius & verè salubriter ab ipso Petro numeramus, cui totius Ecclesiæ figuram gerenti Dominus ait, Super hanc Petram, &c. Petro enim successit Linus, Lino Clemens, &c. usque ad Anastasium, qui tunc tenebat cathedram.

Optatus lib. 2. contra Parmenia. ubi Rom. Episcopos enumerasset ad Syricium usque, insultans Donatistis & probans suam Ecclesiam partem esse Catholicæ, quæ cum Romana consentiat.

Vos, inquit, vestræ cathedræ originem edite, qui vobis vultis sanctam Ecclesiam vendicare.

Epiphanius lib. 1. cap. 27. tom. 2. ubi seriem Rom. Episc. ex catalogo enumeravit.

Et ne quis, inquit, miretur quòd singula ita recensemus, per hæc enim claritas ostenditur.

Erasmus contra Nouatores.

Mihi pro mea causa sufficit veterum sanctimonia, vitæ probatissimorum auctoritas, Episcoporum maiestas, publica Christianarum gentium consuetudo. Quos omnes si damnatis insanix, malo cum illis insanire, quam vobis assentiri.

D. Paulus Ephes. c. 4.

Ipse (Christum intelligit) dedit quosdam quidem Apostolos, quosdam autem Prophetas, alios verò Euangelistas, alios autem Pastores & Doctores ad consummationem sanctorum in opus ministerij, in ædificationem corporis Christi: donec occurramus omnes in unitatem fidei & agnitionis filij Dei, in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi: ut iam non simus paruuli, fluctuantes, & circumferamur omni vento doctrinæ, in nequitia hominum, &c.

Vsi sunt hac ratione multi alij veterum, vt Origenes, vt Augustinus aliis locis qui & Manichæis eam obiicit quinquies aut sexies in libris contra Faustum, & in libro de vtilitate credendi, & in lib. 1. contra Aduersarium legis cap. 20. Quam etiam admittere coguntur istius æui hæretici, si suis principiis insistere velint. Quærentes enim cur Romani Pontifices semper habiti sint πρώτοι τῶν ἐπισκόπων & cur, τὰ ἀποστολικὰ τῆς τριμῆς in Ecclesia ipsis apud Ecclesiasticos scriptores etiam Græcos (Soc. lib. 2. cap. 15.) attribuantur, tres aut quatuor causas fuisse respondent. 1. Quia Romanam Ecclesiam inualuerat Petri ministerio fuisse fundatam & constitutam, vnde & ipsi magnum honorem vbiq; veteres detulisse & reuerenter de ea locutos esse. 2. Quia doctrina, peritia & multarum rerum vsu præstantes viros haberet. 3. Quòd omnibus aliis sedatior & doctrinæ semel traditæ tenacior fuerit, proindè que sedes Apostolica vocata habitaque sit. Centuriat. cent. 4. cap. 7. Calvin. lib. 4. Instit. cap. 6. sect. 16. & cap. 7. sect. 11. 12. 13. 14. 17. 18. 19. Bucerus in præparatoriis ad consilium. Molinæus & Villerius contra Ruffum.

